

Олег ШПАК

начальник відділу нагляду
за додержанням законів органами внутрішніх справ
при провадженні оперативно-розшукової діяльності
управління нагляду за додержанням законів
у кримінальному провадженні
прокуратури Хмельницької області,
юрист 1 класу,
здобувач Національної академії прокуратури України

УДК 343.163

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОКУРОРОМ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КЕРІВНИЦТВА ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ

З набранням чинності Кримінальним процесуальним кодексом України (КПК України) 2012 року набуває нового змісту процесуальна діяльність прокурора. Так, зокрема, новелою стало положення ч. 2 ст. 36 КПК України, згідно з яким прокурор здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням [1].

Варто зауважити, що однією з основних передумов ефективного процесуального керівництва досудовим розслідуванням є належне правове забезпечення кримінальної процесуальної діяльності прокурора.

Окремим проблемам правового регулювання діяльності прокурора у сфері кримінального процесу свого часу були присвячені праці Ю.М. Грошевого, В.Т. Маляренка, В.Т. Нора, О.Р. Михайленка, М.І. Мичка та інших науковців.

Метою статті є визначення правових актів, що становлять основу процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням, та їх систематизація.

Розглядаючи правове регулювання діяльності прокурора у кримінальній процесуальній сфері, насамперед зазначимо, що відповідно до ст. 3 Закону України від

5 листопада 1991 року № 1789-XII «Про прокуратуру» повноваження прокурорів, організація, засади та порядок діяльності прокуратури визначаються Конституцією України, цим Законом та іншими законодавчими актами.

Органи прокуратури у встановленому порядку в межах своєї компетенції вирішують питання, що впливають із загальноновизнаних норм міжнародного права, а також укладених Україною міждержавних договорів [2].

Згідно з п. 3 ст. 121 Конституції України прокуратура України становить єдину систему, на яку покладається нагляд за додержанням законів органами, що проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство. Суттєвий вплив на здійснення процесуального керівництва мають і положення розділів III та VIII Конституції України [3].

Крім того, в Основному Законі нашої країни визначено, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України (ч. 1 ст. 9).

У Законі України від 29 червня 2004 року № 1906-IV «Про міжнародні договори» закріплено положення про те, що ратифіка-

ція міжнародних договорів України здійснюється шляхом прийняття закону про ратифікацію, невідомою частиною якого є текст міжнародного договору.

На підставі підписаного та офіційно оприлюдненого Президентом України Закону України «Про міжнародні договори» Голова Верховної Ради України підписує ратифікаційну грамоту, яка засвідчується підписом міністра закордонних справ України, якщо договором передбачено обмін такими грамотами (ч. 1 ст. 9) [4].

Відповідно до ч. 1 ст. 12 наведеного Закону затвердженню підлягають міжнародні договори України, які не потребують ратифікації, якщо такі договори передбачають вимогу щодо їх затвердження або встановлюють інші правила, ніж ті, що містяться в актах Президента України або Кабінету Міністрів України.

Так, одне з центральних місць у врегулюванні міжнародних та національних відносин загалом і в досліджуваній сфері зокрема посідає Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 року, спрямована на те, щоб кожна людина і кожен орган суспільства завжди прагнули шляхом просвіти та освіти сприяти поважання цих прав і свобод та забезпеченню, шляхом національних і міжнародних прогресивних заходів, загального й ефективного визнання і дотримання їх як серед народів держав – членів Організації Об'єднаних Націй, так і серед народів територій, що перебувають під їх юрисдикцією [5].

Окремо розглянемо міжнародні документи, які безпосередньо стосуються врегулювання відносин у кримінально-процесуальній сфері. Так, в Європейській конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах від 20 квітня 1959 року визначено, що Договірні Сторони зобов'язуються надавати одна одній якнайширшу взаємну допомогу у кримінальному переслідуванні правопорушень, покарання яких на момент прохання про надання допомоги підпадає під юрисдикцію судових органів запитуючої Сторони [6].

«Віденська декларація про злочинність та правосуддя: відповіді на виклики XXI століття» від 17 квітня 2000 року пе-

редбачає вплив на національну політику і практику шляхом сприяння обміну поглядами та досвідом, мобілізації суспільної думки та підготовки рекомендацій щодо програмних рішень на національному, регіональному й міжнародному рівнях з метою прогресивного розвитку та заохочення міжнародного співробітництва у сфері попередження злочинності та кримінального правосуддя [7].

На врегулювання зазначених правовідносин також спрямована Бангкокська декларація «Взаємодія і відповідні заходи: стратегічні союзи в галузі попередження злочинності та кримінального правосуддя» від 25 квітня 2005 року [8].

У ст. 1 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 року встановлено такі цілі: а) сприяння вжиттю й посиленню заходів, спрямованих на більш ефективне й дієве запобігання корупції та боротьбу з нею; б) заохочення, сприяння та підтримка міжнародного співробітництва й технічної допомоги в запобіганні корупції та в боротьбі з нею, зокрема в поверненні активів; с) заохочення чесності, відповідальності й належного управління громадськими справами та державним майном [9].

Не слід залишати поза увагою і регіональні міжнародні акти. Зокрема, Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року, яка зобов'язує Договірні Сторони видавати одна одній з урахуванням положень та умов, викладених у Конвенції, всіх осіб, які переслідуються компетентними органами запитуючої Сторони за вчинення правопорушення або які розшукуються зазначеними органами з метою виконання вироку або постанови про утримання під вартою, а також встановлює механізм зазначених взаємовідносин [10].

Разом з тим необхідно звернути увагу на Конвенцію про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах, яку було підписано 22 січня 1993 року з метою врегулювання відносин компетентних органів держав (установ юстиції) – учасниць СНД (Республіка Білорусь, Азербайджанська Респуб-

ліка, Республіка Узбекистан, Російська Федерація, Республіка Казахстан, Республіка Таджикистан, Республіка Вірменія, Киргизька Республіка, Республіка Молдова, Грузія та Туркменістан) у цивільних, сімейних та кримінальних справах [11].

Також важливими для врегулювання відносин є міждержавні двосторонні договори України з компетентними установами інших країн, а також міжвідомчі договори. Так, наприклад, у Договорі між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24 травня 1993 року визначено, що громадяни однієї Договірної Сторони мають право вільно і без перешкод звертатися до органів іншої Договірної Сторони, до компетенції яких належать цивільні та кримінальні справи, можуть виступати в них, подавати клопотання, пред'являти позови, а також здійснювати інші процесуальні дії за тих же умов, що і громадяни цієї Договірної Сторони (ч. 2 ст. 1).

Крім того, Договірні Сторони надають взаємну правову допомогу щодо підготовки, пересилки та вручення документів, здійснення обшуку, вилучення та видачі речових доказів, проведення експертизи, огляду, допиту сторін, свідків, експертів, підозрюваних, обвинувачених і підсудних, а також виконання інших процесуальних дій (ст. 4) [12].

В Угоді про правову допомогу та співробітництво між Генеральною прокуратурою України і Генеральною прокуратурою Литовської Республіки від 8 грудня 1992 року визначено, що правова допомога надається Сторонами в межах їх компетенції з питань: правопорушень в економічній та зовнішньоекономічній діяльності; охорони навколишнього середовища; пересилки матеріалів дослідчої перевірки; порушення кримінальних справ і розслідування злочинів; виконання окремих прохань по кримінальних і цивільних справах; розшуку підозрюваних, обвинувачених, а також відправлення етапом заарештованих та засуджених осіб; видачі осіб, які скоїли злочин; розшуку осіб, які пропали безвісти; розшуку викраденого майна та повер-

нення незаконно придбаних предметів і цінностей тощо [13].

Значний вплив на процесуальну діяльність прокурора, наприклад, у сфері протидії корупції, також мають Міжамериканська конвенція про боротьбу з корупцією, прийнята Організацією американських держав 29 березня 1996 року, Конвенція про боротьбу з корупцією, яка стосується посадових осіб Європейських Співтовариств або посадових осіб держав – членів Європейського Союзу, прийнята Радою Європейського Союзу 26 травня 1997 року, Конвенція про боротьбу з підкупом іноземних посадових осіб у міжнародних комерційних угодах, прийнята Організацією економічного співробітництва та розвитку 21 листопада 1997 року, Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією, прийнята Комітетом міністрів Ради Європи 27 січня 1999 року, Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією, прийнята Комітетом міністрів Ради Європи 4 листопада 1999 року, та Конвенція Африканського союзу про недопущення корупції та боротьбу з нею, прийнята главами держав і урядів Африканського союзу 12 липня 2003 року, тощо.

Доцільно зупинитися на міжнародних нормативних документах рекомендаційного характеру. Зокрема, йдеться про правові акти Ради Європи, що мають суттєвий вплив на формування державної політики у кримінальній процесуальній сфері. Так, наприклад, у Рекомендації Рес (2000) 19 «Щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя», ухваленій Комітетом міністрів Ради Європи 6 жовтня 2000 року, встановлено, що держави мають забезпечувати ефективні гарантії виконання прокурорами своїх професійних обов'язків і функцій за наявності відповідних юридичних та організаційних умов, створювати їм для цього відповідні умови щодо коштів, зокрема бюджетних, які перебувають у їхньому розпорядженні. Такі умови мають встановлюватися в тісній співпраці з представниками прокуратури (п. 4) [14].

Розглядаючи національні нормативні акти, які є правовою основою процесуаль-

ного керівництва прокурором досудовим розслідуванням, насамперед проаналізуємо положення Кримінального процесуального кодексу України (КПК України), у якому регламентовано порядок кримінального провадження на території України. Наприклад, у ч. 2 ст. 36 КПК України визначено повноваження прокурора під час здійснення ним процесуального керівництва.

Крім указанного вище кодифікованою правового акта, на організацію роботи процесуального керівництва також впливає й низка законів, зокрема: від 18 лютого 1992 року № 2135-XII «Про оперативно-розшукову діяльність»; від 30 червня 1993 року № 3352-XII «Про попереднє ув'язнення»; від 30 червня 1993 року № 3341-XII «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю»; від 23 грудня 1993 року № 3781-XII «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів»; від 23 грудня 1993 року № 3782-XII «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві»; від 25 лютого 1994 року № 4038-XII «Про судову експертизу»; від 7 квітня 2011 року № 3206-VI «Про засади запобігання і протидії корупції» тощо.

Так, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» підрозділи, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, зобов'язані виконувати письмові доручення слідчого, вказівки прокурора та ухвали слідчого судді суду і запити повноважних державних органів, установ та організацій про проведення оперативно-розшукових заходів [15].

У ч. 2 ст. 3 Закону України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» визначено, що рішення про застосування заходів безпеки приймається слідчим, прокурором, судом, у провадженні яких знаходяться кримінальні провадження щодо кримінальних правопорушень, у розслідуванні чи судовому розгляді яких брали або беруть участь особи, зазначені у ст. 2 цього Закону, а також органом (підрозділом), що здійснює оперативно-розшукову діяль-

ність, стосовно осіб, які брали участь або сприяли виявленню, попередженню, припиненню злочинів [16].

Окремо розглянемо підзаконні акти. Так, Порядок зберігання речових доказів стороною обвинувачення, їх реалізації, технологічної переробки, знищення, здійснення витрат, пов'язаних з їх зберіганням і пересиланням, схоронності тимчасово вилученого майна під час кримінального провадження, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 19 листопада 2012 року № 1104, врегульовує правила зберігання речових доказів [17].

Також під час процесуального керівництва досудовим розслідуванням прокурор застосовує міжвідомчі підзаконні акти. Такими, наприклад, є: Порядок взаємодії між органами внутрішніх справ, закладами охорони здоров'я та органами прокуратури України при встановленні факту смерті людини, затверджений наказом Генерального прокурора України, Міністра внутрішніх справ України та Міністра охорони здоров'я України від 25 жовтня 2011 року № 102/685/692; Порядок надсилання інформації про осіб у кримінальних провадженнях та електронних копій судових рішень щодо осіб, які вчинили кримінальні правопорушення, затверджений наказом Генерального прокурора України та Голови Державної судової адміністрації України від 27 вересня 2012 року № 91/114; Порядок взаємодії Генеральної прокуратури України та Міністерства внутрішніх справ України щодо обміну інформацією з Єдиного реєстру досудових розслідувань та інформаційних систем органів внутрішніх справ, затверджений наказом Генерального прокурора України та міністра внутрішніх справ України від 17 листопада 2012 року № 115/1046; Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, затверджене спільним наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Державної податкової служби України від 17 серпня 2012 року № 69 тощо.

З-поміж відомчих правових актів варто наголосити, зокрема, на актах Генераль-

ного прокурора України. Так, слід звернути увагу на Інструкцію про порядок приймання, реєстрації та розгляду в органах прокуратури України заяв, повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення, затверджену наказом Генерального прокурора України від 3 грудня 2012 року № 125, а також наказ Генерального прокурора України від 19 грудня 2012 року № 4гн «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні». Метою останнього є забезпечення ефективного нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, в тому числі у формі процесуального керівництва ним, підтримання державного обвинувачення, оскарження судових рішень і здійснення інших передбачених законом повноважень з цих питань [18].

Доцільно згадати й про інформаційні листи судової системи, наприклад, Інформаційний лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 4 квітня 2013 року № 1-1640/0/4-12 «Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України».

Необхідно виокремити рішення колегії Генеральної прокуратури України, міжвідомчих, координаційних та оперативних нарад, які також впливають на діяльність процесуального керівника. Зокрема, п.п. 4.13 рішення розширеного засідання колегії Генеральної прокуратури України від 2 серпня 2014 року «Про підсумки роботи органів прокуратури України у першому півріччі 2014 року та заходи, спрямовані на підвищення ефективності

їх діяльності, основні завдання на наступний період» прокурорів Житомирської, Запорізької, Полтавської, Харківської, Черкаської областей і міста Києва до кінця вересня зобов'язано вжити заходів щодо забезпечення розслідування слідчими прокуратури кримінальних проваджень у розумні строки, а прокурорів Вінницької, Київської, Полтавської та Черкаської областей – щодо відшкодування у ході досудового розслідування заподіяних злочинами збитків [19].

Таким чином, правову основу процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням становлять: Конституція України, міжнародні правові акти, Кримінальний процесуальний кодекс України, Закон України «Про прокуратуру», підзаконні нормативні акти (загальнодержавні, міжвідомчі, відомчі) тощо.

Враховуючи те, що ст. 3 Закону України «Про прокуратуру» має назву «Правові основи діяльності прокуратури», пропонуємо доповнити її частиною 1, яку викласти у такій редакції: «Правову основу діяльності органів прокуратури становлять: Конституція України, акти міжнародного права, закони України та підзаконні нормативно-правові акти».

Також, на нашу думку, наказ Генерального прокурора України від 19 грудня 2012 року № 4гн «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні» доцільно доповнити положенням, яке зорієнтувало б прокурорів усіх рівнів на систематичне вивчення матеріалів судової практики, і визначити його одним із невід'ємних засобів підвищення ефективності процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
2. Про прокуратуру: Закон України від 5 листопада 1991 року № 1789-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1789-12>
3. Конституція України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
4. Про міжнародні договори: Закон України від 29 червня 2004 року № 1906-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1906-15>

5. Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_015
6. Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах від 20 квітня 1959 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=159003
7. Віденська декларація про злочинність та правосуддя: відповіді на виклики XXI століття від 17 квітня 2000 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/V00/534/03/PDF/V0053403.pdf?OpenElement>
8. Бангкокська декларація «Взаємодія і відповідні заходи: стратегічні союзи в галузі попередження злочинності та кримінального правосуддя» від 25 квітня 2005 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/declarations/pdf/bangkok_decl.pdf
9. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_c16
10. Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_033
11. Конвенція про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах від 22 січня 1993 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/card/997_009
12. Договір між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24 травня 1993 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=159061
13. Угода про правову допомогу та співробітництво між Генеральною прокуратурою України і Генеральною прокуратурою Литовської Республіки від 8 грудня 1992 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=84315
14. Рекомендація Rec (2000) 19 «Щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя»: ухвалена Комітетом міністрів Ради Європи 6 жовтня 2000 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=1568277&Site=DC>
15. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18 лютого 1992 року № 2135-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2135-12>
16. Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві: Закон України від 23 грудня 1993 року № 3782-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3782-12>
17. Порядок зберігання речових доказів стороною обвинувачення, їх реалізації, технологічної переробки, знищення, здійснення витрат, пов'язаних з їх зберіганням і пересиланням, схоронності тимчасово вилученого майна під час кримінального провадження: затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 19 листопада 2012 року № 1104 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1104-2012-%D0%BF>
18. Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні: наказ Генерального прокурора України від 19 грудня 2012 року № 4гн [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=151871
19. Про підсумки роботи органів прокуратури України у першому півріччі 2014 року та заходи, спрямовані на підвищення ефективності їх діяльності, основні завдання на наступний період: рішення розширеного засідання колегії Генеральної прокуратури України від 2 серпня 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=187719

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОКУРОРОМ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КЕРІВНИЦТВА ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ

У статті визначено, що правову основу процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням становлять: Конституція України, міжнародні правові акти, Кримінальний процесуальний кодекс України, Закон України «Про прокуратуру», підзаконні нормативні акти (загальнодержавні, міжвідомчі, відомчі) тощо. Також запропоновано класифікацію проаналізованих правових актів та сформульовано доповнення до окремих правових документів.

Ключові слова: процесуальне керівництво; досудове розслідування; прокурор; правові основи.

Олег ШПАК

ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ РЕАЛИЗАЦИИ ПРОКУРОРОМ ПРОЦЕССУАЛЬНОГО РУКОВОДСТВА ДОСУДЕБНЫМ РАССЛЕДОВАНИЕМ

В статье определено, что правовую основу процессуального руководства прокурором досудебным расследованием составляют: Конституция Украины, международные правовые акты, Уголовный процессуальный кодекс Украины, Закон Украины «О прокуратуре», подзаконные нормативные акты (общегосударственные, межведомственные, ведомственные) и др. Также предложена классификация проанализированных правовых актов и сформулированы дополнения к отдельным правовым документам.

Ключевые слова: процессуальное руководство; досудебное расследование; прокурор; правовые основы.

Oleg SHPAK

LEGAL SUPPORT IMPLEMENTATION OF PROSECUTOR PROCEDURAL ASPECTS OF PRE-TRIAL INVESTIGATION

The article stipulates that the legal basis for procedural guidance prosecutor pre-trial investigation are: the Constitution of Ukraine, international legal acts, the Criminal Procedural Code of Ukraine, the Law of Ukraine «On Prosecutor's Office», by-laws (national, sectoral, departmental, etc.). Also proposed a classification of legal acts analyzed and formulated supplement to the individual instruments.

Keywords: procedural management; pre-trial investigation, the public prosecutor; the legal framework.

